

ÚTNYITÓ FŐPAPUNK

Az a tény, hogy Jézus a feltámadása után emberfiaként ment fel a Mennybe főpapi szolgálatának végzésére, egy újabb titkot tár fel a megváltás tervéből.

Pál azt mondja, hogy Jézus mint emberfia *„beljebb hatolt a kárpitnál, ahová útnyitóul ment be érettünk”* (Zsid 6,19-20). Ez a kárpit az, ami még a szolgálattelvő papokat is elválasztotta a földi templomban az Isten jelenlétének színhelyétől. Az elbukott ember pedig teljesen elveszítette azt a jogát, hogy Istennel közvetlenül érintkezzen. Mivel az Isten dicsősége megemésztő tűz lenne a bűnös ember számára, ezért az elbukott angyalokhoz hasonlóan végleg elveszítették az Isten közelében való tartózkodás jogát. Ezért még *„az ő helyük sem található többé a Mennyben”* (Jel 12,8). Ez nemcsak az elbukott angyalokra vonatkozó kijelentés, hanem az emberi családra is érvényes, mivel az ember is inkább a bűnt választotta. Ezért a bűnössé vált ember nem élhetett többé egy közösségben az el nem bukott lényekkel.

Jézus azonban a mennybemenetele által utat nyitott az Istentől elszakadt emberi család részére. Ember fiaként való mennybemenetelével újra kinyitotta előttünk azt az ajtót, amely a bűn miatt záródott be előttünk. Ilyen háttér mellett jobban meg tudjuk érteni a 24. zsolttár üzenetét is, ahol Jézus mennybemenetelének eseménye került leírásra. *„Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya! Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya.”* (Zsolt 24,7-10). A Jézust kísérő és fogadó angyaloknak ugyan a dicsőség királya volt Jézus ekkor is, de Ő emberfiaként tért

vissza ekkor a Földről. Az emberi család képviselőjeként vonult be a Mennybe, és ember fiaként végzi a főpapi szolgálatát is, mint ahogy majd ember fiaként fog visszajönni is az ég felhőiben.

Jézus útnyitó szolgálata az örök élet lehetőségén túl azt is jelenti, hogy újra helyet készít az emberi családnak az el nem bukott lények között. Ezért mondta Jézus mennyei küldetésével kapcsolatban a következőket: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek én bennem... Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek.”* (Jn 14,1-2).

Ez az ígéret elsősorban nem arra vonatkozik, hogy Jézus lakóházakat fog építeni nekünk, hogy a mennyei tartózkodásunk ideje alatt legyen hol lakjunk. Sokkal inkább arra vonatkozik, hogy a főpapi szolgálata által az elveszített helyünket állítja helyre az el nem bukott lények között. Ahogy a mindennapi életben használjuk azt a kifejezést egyes emberekkel összefüggésben, hogy „semmi helye sincs közöttünk”, akként használja a Biblia is ezt az Istentől elszakadt bűnösökre. Jézus azonban ezt az eljátszott helyünket akarja visszaállítani a főpapi szolgálata által. Így készíti el annak lehetőségét, hogy ismét *helyünk* legyen az el nem bukott lények között.

Mivel az ember képtelen arra, hogy visszaszerezze elveszített helyét a szent lények között, ezért bátorít bennünket Jézus azzal, hogy *„higgyetek Istenben és higgyetek én bennem”* (Jn 14,1).

Erre a főpapi szolgálattal kapcsolatos bűnrendezési eljárásra és vizsgáló ítéletre nem Istennek van szüksége, hanem a Menny lakóinak. Isten ebben az eljárásában szeretné felfedni a mennyei lények előtt, hogy az elveszett emberek között vannak olyanok, akik méltók arra, hogy újra

visszafogadják őket maguk közé. Ezt kétféle módon éri el Jézus.

Egyrészt rámutat a követőinek bűnbánatára és megtérésére. Felfedi előttük azt, hogy az újjászületésük utáni időben már nem volt benne az akaratuk a bűn cselekvésében, annak ellenére sem, hogy esetenként még erőtlennek bizonyultak. Másrészt viszont saját igazságának adományozása által olyan jogi helyzetet teremt a megváltottak részére, mintha sohasem vétkeztek volna. Ezért Jézustól minden bűnbánó bűnösnek megadatik az a lehetőség, hogy „*felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba;*” és így ez a Krisztustól kapott „*fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei*” legyenek az ítéletben (Jel 19,8).

Jézus útnyitásának azonban van még egy harmadik dimenziója is, ezért Pál azt mondja, hogy a Főpapunk „*beljebb hatolt a kárpitnál*” (Zsid 6,19), és ott ült le „*a mennyei Felség királyi székének jobbára*” (Zsid 8,1). Ezzel a lépésével Jézus olyan utat nyitott meg előttünk, amin csak a megváltott ember követheti Őt.

Ha nem következik be az ember bukása, ha nem történik meg a Golgota áldozata, akkor az emberi család egyetlen lépést sem tehetett volna ezen az úton. A megváltás azonban lehetővé tette, hogy az ember bensőségesebb kapcsolatba kerüljön Istennel, mintha sohasem bukott volna el. Ellen White két pontban összegzi írásában a megváltás művének ezt a különleges eseményét.

„Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, és ezzel olyan köteléssel fűzte magát az emberiséghez, amit nem lehet többé széttépni. Örökre magához kötözött minket.”
(ELLen G. White: Jézus Élete 17. old. - Advent Kiadó 1989)

„Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a Mennybe helyezte. Az 'embernek Fia' az, akivel megosztja a világmindenség trónját.”
(u.o.)

Pál apostol méltán mondja azt, hogy *„nagy a kegyességnek eme titka”* (1Tim 3,16). Szinte felfoghatatlan, hogy a Megváltónk milyen magasságba emel fel bennünket. Elveszett állapotunkból az Isten legközvetlenebb családjának válunk tagjaivá. Az Isteni Tanács annyira komolyan gondolja ezt, hogy még az Atya is ott fogja hagyni a Mennyet, és uralkodásának központját áthelyezi az újjáteremtett Földre, csakhogy az emberi család között lehessen Ő is, a fiaivá fogadott emberek között.

Annak érdekében, hogy ez megtörténhessen, Jézus most végzi megváltói szolgálatának utolsó feladatát. Most dől el minden ember sorsa életre vagy halálra. Ezért mondja Pál, azért kell a legfőbb dolgunknak tekintenünk azt, hogy van egy Főpapunk, aki közbenjár érettünk, és ez a Főpap a mi barátunknak vallja magát, miközben az Istenség egyik személye is.

Jézusnak ez a felbecsülhetetlen cselekedete bennünket is cselekvésre kell kötelezzen. *„Mivelhog azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által. Azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új, és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által. És lévén nagy papunk az Isten háza felett: Járujunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől.”* (Zsid 10,19-22). Ezen az úton nem lehet Jézust követni bárhogy és bármilyen állapotban, hanem csak *„igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől”*.